

DC 2009, Một chuyến du xuân

HươngKiềuLoan

Cuối cùng thì tôi cũng vù được lên con chim sắt khổng lồ để đến vùng trời mình hằng ao ước đã mấy tháng nay kể từ khi nghe con bạn dụ khị hấp dẫn rằng mùa anh đào nơi đây đẹp lắm lắm... Vượt qua được cửa ải trần ai của anh xã không phải là dễ, khi biết tôi nhất định làm cách mạng đi một mình vì anh xã đã khẳng không chịu đi theo tháp tùng. Tôi phải tỉnh queo trước những hăm hứ, lườm nguýt, và dọa nạt của anh chàng rằng: máy bay hồi này... thích... rớt lắm... v.v.v... Tôi phớt lờ để hùng dũng leo lên con chim sắt, đời người có số, nếu số chết, thì ngôi nhà cũng chết!

Năm 2008, cũng vào dịp tháng ba, và tháng tư, tôi đã hụt hai chuyến đi "tour" qua Nhật và Đại Hàn với nhóm TV cùng đệ. Tiếc ơi là tiếc, nhưng thời gian đó là đám cưới cậu con trai thứ hai và cũng là cậu út, nên tôi không thể đi đâu được, thêm vào, tôi mới đau một trận nặng năm 2007, sức khoẻ chưa dám bảo đảm để đi xa nước Mỹ, nên đành ảm ức vậy thôi!

Thấy các bạn đi xa email về cho xem hình hoa anh đào, và phong cảnh chùa chiền đẹp quá, tôi đã phải lái xe loanh quanh khu mình ở để tìm xem KS có cây anh đào nào không? May quá, tôi đã thấy được mấy nhà trồng hoa loại này, bèn ghé chụp một lô hình và... pps: SAYONARA ra đời, nhưng đã phải dùng thêm ít hình bên Nhật của Dacco, hình cậu em chụp đi chơi xứ Phù Tang mấy năm trước.

Năm nay nghe KT bàn rất là hợp lý, rằng thì... là... mà... "Tụi nó chụp hình có chùa, thì mi chụp có cảnh ở DC, mỗi nơi đều có cái đẹp riêng, mi không thấy là mỗi năm du khách từ bao nhiêu nước đổ về đây để xem hoa anh đào của DC thôi sao mi phải lên đây, ta sẽ "take care" mi đằng hoàng, đừng sợ đói... hi... hi..." Nghe rất ư là chí lý.

Thánh nhân đãi kẻ khù khờ, vì thế tôi lên đứng vào dịp hoa đang nở rộ, chỉ cần xê xích vài ngày khác nhau, là có thể toi cả chuyến đi, hoặc gặp đúng hôm trời mưa to gió lớn, là bao nhiêu cánh đào

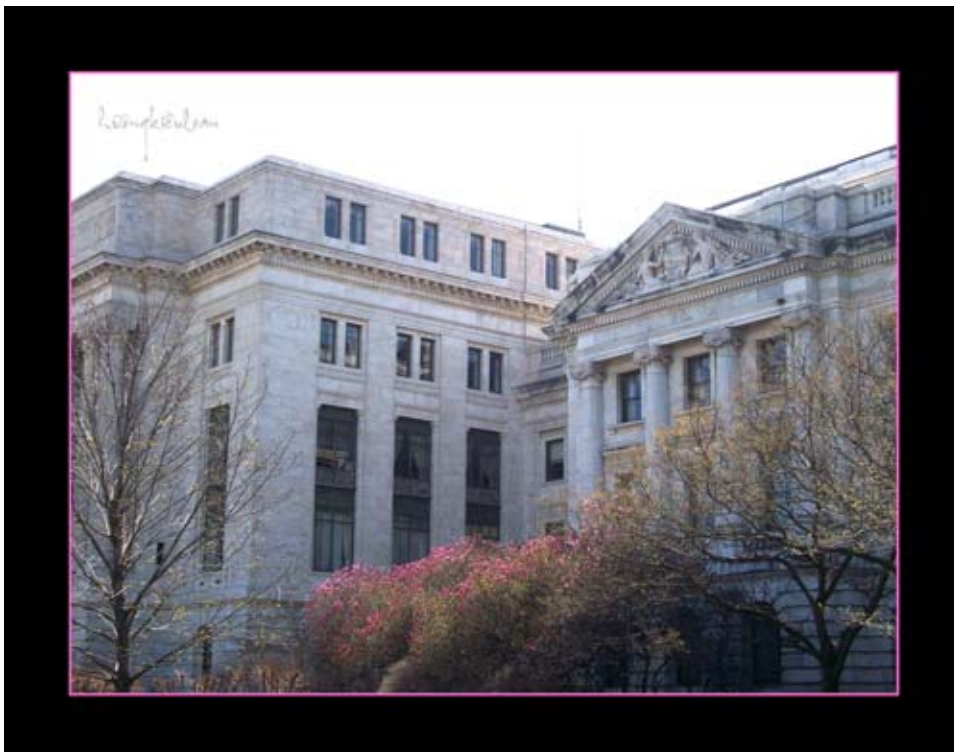

sẽ thi nhau hôn đất hay bay xuống tắm nước hồ, thì chỉ còn biết ngần ngại mà tiếc.

Theo tài liệu trên báo chí thì những cây anh đào này xuất hiện từ năm 1912, đó là quà tặng của thị trưởng Yukio Ozaki của Tokyo dành cho thành phố Washington DC, tặng tới ba ngàn cây hoa anh đào. Mục đích để nối tình bang giao, và văn hoá giữa hai quốc gia. Một buổi lễ trao tặng đã được tổ chức vào Tháng ba năm 1912, vị đệ nhất phu

nhân Helen Herron Taff và phu nhân của đại sứ Nhật, hai vị phu nhân này đã trồng hai cây hoa anh đào đầu tiên được mang qua từ Nhật, về bờ phía bắc của hồ trong công viên Potomac. Rồi năm 1915, phía Hoa Kỳ đã đáp lễ tặng lại Nhật Bản loài hoa dog wood. Năm 1965, đệ nhất phu nhân Lady Bird Johnson lại nhận thêm 3,800 cây anh đào nữa. Nhưng đến năm 1981 thì những cây anh đào này được chiết cây để tặng ngược lại chủ nhân, vì nạn lụt của nước Nhật

đã tàn phá một số lớn các cây hoa yêu kiều đó.. Bây giờ hằng năm đều có hội hoa anh đào nơi đây để cả triệu người từ mọi nơi đã đổ về tham dự, chiêm ngưỡng những cây anh đào rực rỡ khoe sắc với trời đất, và tôi cũng là một trong các du khách đó. (=“

Nhắc đến dog-wood, tôi thấy giống hoa này rất đẹp, chẳng thua gì anh đào, nhất là hoa màu trắng, khi nở, trông như những cánh bướm. Mà sao không một thành phố nào nghĩ ra nên trồng

thật nhiều loại cây hoa này làm một nét riêng cho thành phố mình ở?

Ngày sáng thứ năm thức dậy, anh chị Thanh Thanh đã hỏi chương trình chúng tôi muốn đi đâu? Để anh chị đưa đi. Tôi gọi hai ông bà là Thanh Thanh vì họ cùng tên: Vũ An Thanh và Ngọc Thanh, ông anh của cô bạn cùng lớp, Ngọc Thanh cũng là TV, cùng đệ với Bích Huyền, Ngọc Trang, trên tôi mấy lớp, nhưng như trong bài "Thầy cô và chúng

tôi" mà tôi đã cho biết: tôi chơi các bạn liên đệ ngay từ hồi đi học, chỉ mình tôi mới được và mới dám chơi trèo ngang vai như thế, trong khi các bạn khác của tôi phải gọi các TV trên một, hai lớp, bằng chị.

Bạn cùng trường, nên chúng tôi thân nhau dễ dàng, nhất là hai anh chị TT rất hiếu khách, và thích văn nghệ, rất hợp với chúng tôi.

Chuyến du xuân kỳ này mục đích đi chụp hoa anh đào, nên chúng tôi vờ quên các viện bảo tàng, không thêm ghé thăm. Không dự tính cho chúng vào chương trình đi tham quan.

Buổi sáng sau khi mọi người được ăn điểm tâm bằng những món đặc thù của quê hương như bánh khúc,

bánh cuốn Thanh Trì do chính chủ nhà làm đãi khách, thật không còn gì ngon hơn và thú vị hơn. No nê rồi, thế là chúng tôi lên đường, anh TT mang một máy nhỏ, HT vác cái Nikon D90, riêng tôi tham lam, mang luôn ba máy, kinh nghiệm “đau thương” năm 2007, khi đến DC, mang có một máy, mục đích đi chụp lá vàng, rồi cuộc chiếc máy bị rớt bể, tôi như anh hoạ sĩ bị trói cả hai tay, mặc dù ngay hôm sau đã mua máy khác liền, nhưng sài máy lạ chưa quen, pin lại hết, mặc dù đã mua phòng hồ thêm 1 cục pin của chính loại máy đó. Chuyến đi năm đó gặp bao nhiêu cái trục trặc lĩnh lĩnh. Nên lần này kinh nghiệm, hai máy do chính mình cầm để chụp, một máy nhỏ để đưa nhờ chụp dùm, rủi có rớt.. v.v.. ta vẫn còn hai!

Thứ năm, ngày chưa đông lắm, nhưng cũng may mắn chúng tôi kiếm được ngay một chỗ đậu xe, điều này rất hãn hữu ở đây vào những giờ như thế. Khi rời nhà, trời lát phát mưa, nhưng lúc đến địa điểm thì trời đã quang, ai cũng thở phào. Máy bạn, lúc chưa lên xe đã hỏi tôi: “Nếu trời mưa thì có đi chụp ảnh không?” Câu trả lời chắc nịch: “Mưa cũng đi, mỗi khí hậu, và thời tiết đều cho ta cái đặc biệt để lưu lại”

Mà quả thật thế, mấy tháng trước ở nhà, đã có một hôm khi vừa bước ra cửa thấy trời chuyển cơn giông, tôi đã hấp tấp vào nhà, lấy áo mưa.. v.. v.. và lái vội xe đến Botanica, vì muốn có bức hình mưa rơi trên mặt hồ, dĩ nhiên mọi người nơi đó chắc nghĩ tôi điên, vì thấy tôi mặc áo mưa chạy vội ra hồ, trong khi ngược lại du khách nơi đó hối hả chạy vội về mái hiên để trú mưa.

Hoa anh đào đẹp quá, hồng cả một góc trời, chúng tôi vội “shoot, và shoot” lại còn muốn có cả mình dính vào hình, bèn thay nhau xử dụng cái máy hình nhỏ của tôi để chụp lẫn cho nhau.

Vẫn biết ở tuổi bây giờ là không nên chụp cạnh hoa, khác gì những đóa sắp tàn bên cạnh những đóa hồng tươi, thế mà cứ thấy cành đào nào đẹp là vội đứng sán lại để được thâu vào

ống kính. Tôi thích chụp bạn bè tự nhiên, nên hay bấm các bạn bất chợt, khi họ không biết. Tôi chán cái kiểu cứ đứng thuôn người rồi nhành miệng “say cheese”. Sao mà...!!!

Tuy nhiên cũng có vài hình các bạn tôi đứng như thế. Và chính tôi, ngày chủ nhật cũng đã bị: “say cheese”..., cheese đã lên mốc! Mà cô bạn KT vẫn chưa bấm được một hình, cười mãi, răng đã gần rụng, hàm đã sái, mà cô bạn vẫn còn “nhắm”, cáu quá, tôi tước cái máy hình nhỏ giao cho nó, và tóm ngay một du khách đi gần đó nhờ chụp dùm, thế là tôi có được cái hình ra hồn một tý, bao nhiêu hình nó chụp cho tôi, về nhà coi lại, mặt mày như cái bánh bao nhúng nước, vì đợi nó lâu quá, khiến phát cáu lên làm sao còn coi ra hồn nữa? Hình mang dọa con nít thì bảo đảm có tác dụng!

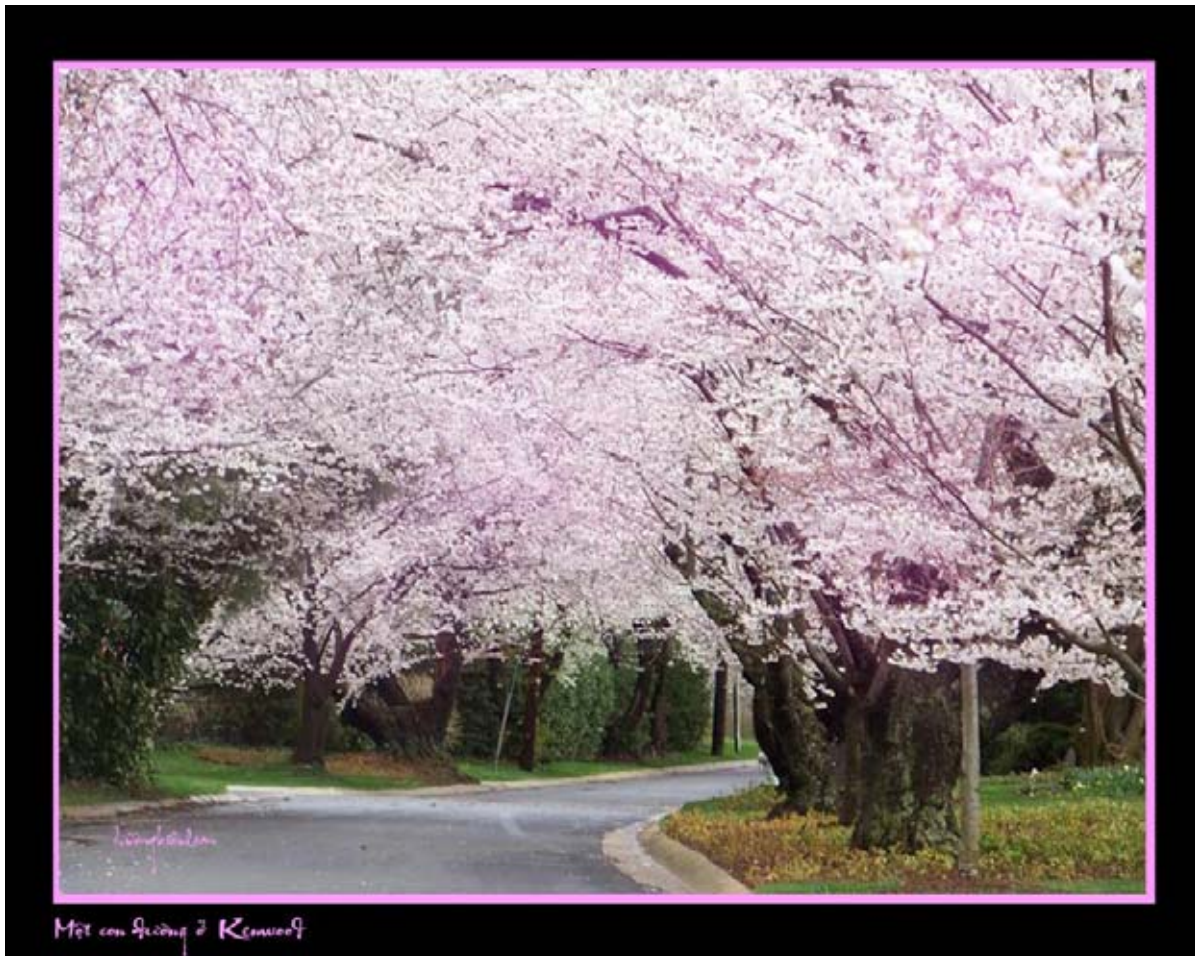
Nhưng may mắn là hôm thứ sáu đi với nhóm bạn TT, chúng tôi có một số hình trông rất... được, vì anh TThanh chụp theo đúng ý tôi đã lấy bố cục sẵn. Ngoài ra HT cũng là tay nghề về nhiếp ảnh, đã bấm cho tôi được mấy hình rất tự nhiên, và cũng... nhanh như... máy giống tôi khi “shoot”... người! (=:

Đi chơi từ 10 giờ sáng đến ba giờ chiều, thì hai người trong nhóm kêu mệt, đói và đòi về nhà, riêng tôi, nếu cơ hội còn đi tiếp khi đó, tôi có thể lang thang thêm ba giờ nữa. Chặng cuối, chúng tôi dừng là khu Đệ Nhị Thế Chiến, tôi bấm vội ít hình, vừa đi vừa “shoot” những gì thấy đẹp trước mắt, chân vẫn cứ bước, tay vẫn bấm máy, vì phải đuổi theo bạn bè, họ không có mục đích như tôi, nên đã vội vã về để còn làm đầy cái bao tử.

Khi về đến nhà, trời đã xầm xẩm chiều, tôi nói với mọi người cho tôi chừng 15', và vội chạy ra cuối block đường, nơi có mấy nhà trồng hai cây anh đào hay hoa mận mà tôi đã điểm mặt chúng sáng nay, sẽ phải “shoot” chúng khi có cơ hội. Tôi loay hoay với chúng khoảng 10' sau đó đi men theo ngược về nhà, để chụp cây magnolia màu hồng của căn đối diện với nhà anh TT.

Ngày hôm sau chúng tôi đề nghị anh TT đưa đến Kenwood, một thành phố nhỏ trồng đầy anh đào mà một cô bạn TV năm ngoái đã đến, và năm nay dặn chúng tôi rằng “Ráng phải ghé thăm nơi đó, không đến là uống lăm. Là thiếu sót lăm đấy...” Anh chị Thanh lại có màn phải lái xe đi xa nữa, và phải dò đường, cuối cùng chúng tôi đã đến được nơi mình muốn đến, Kenwood, cái quận nhỏ này chắc họ đã trồng hoa anh đào từ bao đời rồi, nên gốc nào gốc nấy

là cây cổ thụ to tướng, các con đường đều rợp bóng hoa, vì cây cao, hai tầng hoa giao nhau, đôi khi không thấy trời, đẹp vô cùng, anh TT lái vòng các con đường trong quận cho chúng tôi văn cảnh, nhà cửa đều là dinh thự, mỗi căn một lối kiến trúc, đẹp vô cùng. Khu nhà giàu có khác, thỉnh thoảng có ngôi biệt thự treo bảng bán nhà, Chúng tôi bèn đùa nhau: "Ai muốn mua căn này không? coi cũng... tạm được đấy chứ nhỉ, hi... hi..."

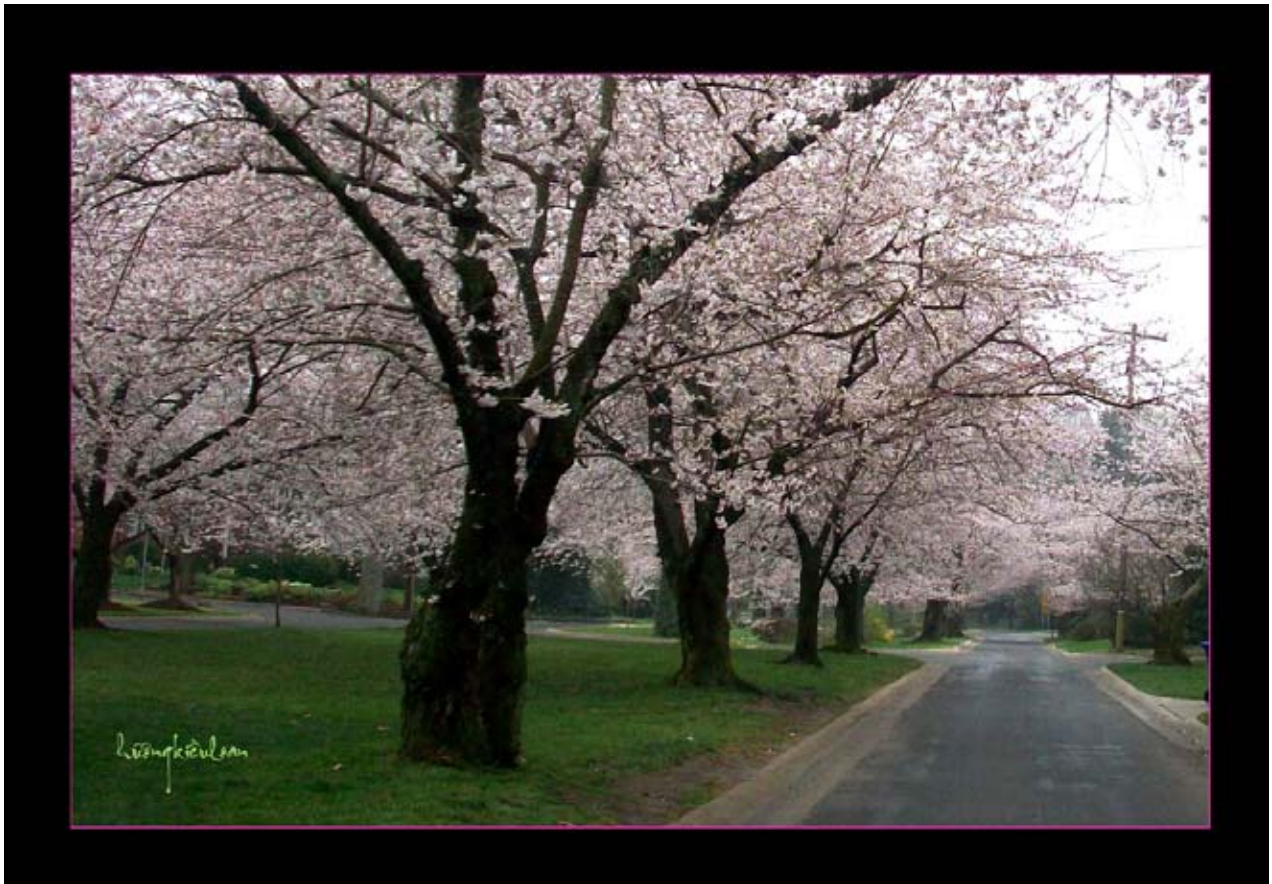
Đùa thế, vì biết chắc rằng vốn liếng dân tỵ nạn chúng tôi, hầu bao dành dụm từ bao năm, chỉ mua được cái garage, hay một hai phòng, mà không thể là cả căn nhà ở khu vực này. Riêng tôi, chắc mua được hai cánh cửa là cao, HBC cửa giới hành khất, thì... thế là may mắn rồi! (=:

Không thể làm phiền chủ nhân chiếc xe được, nên khi anh lái vòng vòng, chậm chậm cho chúng tôi xem hoa, tôi đã lợi dụng cơ hội, giơ cao máy khởi xe, và nhắm phía trước để chụp các con đường, chỉ có cách đó, đâu thể yêu cầu khở chủ dừng xe cho mình để xuống chụp mọi ngã đường!

Sau khi đã lái vòng vòng tạm đủ, anh dừng xe ở một địa điểm, thả chúng tôi xuống để tự do đi chụp ảnh loanh quanh đó. Nơi này du khách đến cũng khá đông, rất khó chụp được tấm nào vắng người, và không có xe chạy dính vào hình.

Thứ sáu, chúng tôi lại có dịp quay lại Kenwood lần nữa, vì để gặp Hồng Thủy, một nhà văn nữ của nhóm Cổ Thơm, một bạn TV liên đệ tôi chơi từ thuở đệ lục, lại có một màn chụp hình... HT cứ thích lấy mặt người thật to, đứng cạnh cành đào, hoa chỉ còn ít nhánh, khuôn mặt

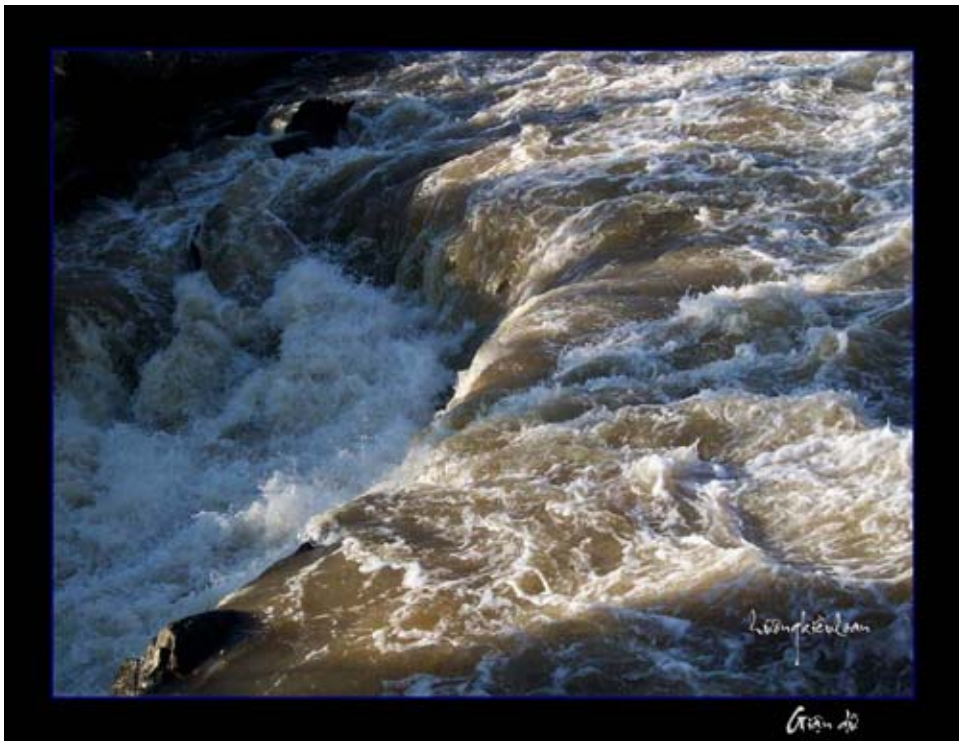

“model” chiếm gần hết khung hình, anh bạn bị HT cự nự là sao lấy hình quá nhỏ... (nơi đây để chụp có phong cảnh nhiều mới đặc biệt, chứ còn chỉ lấy Model và vài cái hoa dính vào, thì đứng đâu chả chụp được, cần gì phải lái xe xa đến tận đây.) Tôi rất đồng ý với anh TThanh. Khi cô bạn nhờ tôi chụp, tôi giao hẹn ngay, tôi chụp theo ý tôi, muốn có hình đẹp phải nghe lời HBC hi... hi...

Qua ngày thứ bảy, tôi đi chơi với cô bạn khác, tôi đòi đến Botanica của Wheaton, nơi mà hơn 10 năm trước tôi đã đến và năm 2007, đã ghé chụp được 1 số hình khi cái máy chưa bị rớt. Tôi có gần một ngày lang thang ở đây một mình, giao hẹn ông xã của cô bạn cứ về nhà, khi nào tôi mệt, sẽ tel gọi ông ấy đến đón, cô bạn tôi vẫn phải đi làm ngày đó, chiều mới về, và hai đứa hẹn nhau khi KT về, sẽ đưa tôi đến bên kia giồng sông Potomac, khu vực đã được xây cho du khách ngắm cảnh, nơi đó con sông, có khúc đã trở thành như thác nước. Mà năm kia chúng tôi đã chụp ở phía bên này. Quả thật không có “thổ công” dẫn đường, để chỉ lối đưa đường thì đành chịu làm sao mà biết để mò ra những nơi hấp dẫn như vậy..

Chiều thứ bảy, chúng tôi lại có một màn đi bộ mệt nghỉ, KT luôn miệng: “Mùa thu nơi đây đẹp lắm, mi thấy chưa.. nhìn đây hỉ, mùa thu lá sẽ vàng, đỏ ối, soi bóng dưới nước ở khu này... mi phải lên đây lần nữa..” “tau” sẽ đưa mi đi chơi ở mấy chỗ, tuyệt cú mèo, mà nhóm chụp hình của tau vẫn đi...” Nghe dụ khị hấp dẫn quá, nên tôi lại Ok salem, ok salu sẽ lên vào giữa tháng mười, khi KT được nghỉ hai tuần để đi... chụp ảnh!

Qua một chặng đường dài mút chỉ, chúng tôi đã đến được cây cầu và cầu dài cũng khá mút chỉ luôn, tôi vốn sợ chiều cao, nhìn thấy nước phía dưới chảy cuộn cuộn, hung hăng quá, bọt tung trắng xóa.. nghĩ mình mà rớt xuống đó, với con nước quay cuồng vũ bão kia, thì mình chỉ có chìm sâu!. Tuy mê chụp ảnh thật, nhưng tôi cũng chỉ đứng ở giữa cầu, mà không dám mon men tiến

lại gần thành cầu, cô bạn tôi nặng hơn 85 lb, mang cái máy chắc... nặng hơn cân lượng chủ nhân, vậy mà đã ngồi sát bên song sắt của lan can cầu để chĩa máy chụp xuống dưới, gió khá mạnh, chỉ sợ mũ bay và cái thân nhỏ xíu tưng tưng của nó cũng bị cuốn theo chiều gió luôn, vậy mà... bé hạt tiêu, nó gan lì tận mạng, ngồi sát thành lan can cầu, lại còn.... “Mi nhát hơn thỏ để vậy? Mi phải ngồi như “tau” đây, mới thấy được cái đẹp của nước chảy mạnh ra sao.. v.v...”

Hứ! Ai mà ngu nghe nó, lúc vừa lên cầu, đoạn cầu đó còn ở phần đất liền, tôi đã nắm vào lan can lắc thử, thì thấy khúc lan can đó rung rinh, eo ơi, nếu chỗ nào mà tuột đinh ốc, khúc thành cầu đó mà bẻ ngược ra sau thì... mình sẽ chầu hà bá ngay thôi, chả dại. Cái Canon lại để ở xe, vì nghĩ chắc đâu có gì hấp dẫn bằng ngày mai đi “quần” ở DC chuyển nữa, sẽ đi từ sáng đến tối, nên save đấy, mang cái máy nhỏ, và 1 máy nhỏ, tuy nhiên chúng cũng thương tôi, và cho tôi được 1 số hình ở vùng thác nước này rất ưng ý, đâu cần đến ống zoom dài của Canon.

Ngày chủ nhật, chúng tôi rời nhà từ sáng sớm, và khi về trời đã nhá nhem, Lúc đi và về, phải đi bằng metro vì chắc chắn không thể tìm được chỗ đậu xe, thứ bảy là ngày diễn hành hội hoa, nhưng chúng tôi đã không đi, vì biết quá đông, dễ lạc nhau v.v.. Yên trí chủ nhật sẽ không còn cảnh ngựa xe như nước, áo quần như nệm..., thế mà... đi đâu cũng.. “giờ ơi! chen!” chỉ thấy người là người, trên đầu là hoa anh đào, phía dưới chỉ thấy

đầu người! Tôi và cô bạn đã bị lạc nhau đến gần hai giờ, sau khi bắt được tel với nhau, đã phải giao hẹn, cách tìm được nhau là hai đứa đi ngược chiều lại, đi gần sát lan can hồ nước thì mới hy vọng gặp được nhau, chứ còn hẹn đứng ở điểm nào cũng khó, vì người đông như kiến.

Được một ngày nắng, màu hoa như đậm hơn, nên đẹp hơn, và mới qua 1, 2 hôm, hoa đã có xen lá non,

mấy hôm trước chỉ thấy hoa toàn là hoa. Tuy là sau một ngày lễ hội, DC vẫn có những buổi buổi hòa nhạc ở ngoài trời, ngay trước đài kỷ niệm Lincoln cho du khách thưởng thức.

Lang thang từ sáng đến chiều, trước khi về, tôi giao hẹn cô bạn là phải ra chỗ bức tượng đá đen cho tôi "shoot" ít hình rồi mới nhờ rẽ được. Những hình ảnh nhìn thấy đã gây xúc động vô cùng cho tôi để thu vào ống kính rất chớp nhoáng, và khi về đến KS, xem lại các hình đó, khiến

tôi thấy tâm hồn xúc động vô cùng, Nên PPS DẤU TÍCH THƯƠNG ĐAU ra đời trước, và pps về hội Hoa Anh Đào đã không còn cảm hứng để làm nữa.

Hương Kiều Loan

(“Một chuyến du xuân” trích trong: **Những Bước Chân**// xin hẹn gặp lại ở bài: “Chút tâm Tình tác giả khi thực hiện DTTD”)

